

typisk to forskellige arbejdspladser, henten og bringen af børn i dagpleje og skole og kørsel til sportsaktiviteter m.v. kan dagen simpelt hen ikke hænge sammen med én bil uanset planlægning.

I dette lys er det deprimerende gang på gang at høre visse politikere og såkaldte eksperter gøre sig til talsmænd for dramatiske afgiftsstigninger på benzin eller forringelse af beføringsfradraget. Begge dele er jo den rene gift for vore landområder.

I Venstre har vi naturligvis fuld forståelse for en fair miljøargumentation, og derfor har vi også i fællesskab med Det Konservative Folkeparti foreslået en kobling mellem f.eks. registreringsafgiftens størrelse og personbilens benzinøkonomi/miljøbelastning, et system, der rummer reelle valgmuligheder for forbrugeren, og som belønner miljørigtig adfærd. Derimod er det efter vores opfattelse ren beton bevidstløst at kræve fordobling af benzinafgifter m.v.

V og K finder også, at tiden er inde til at gå nye veje, når talen falder på betjening af vore landområder med kollektive trafikforbindelser. Vi mener, at f.eks. taxibusløsninger har en positiv fremtid. Vi tror, at disse fleksible løsninger vil give mere service til flere borgere for de samme midler.

Som følge af ovenstående argumentation er det naturligt, at vi fra Venstres side prioriterer en kulegravning af transportforholdene på landet meget højt.

2. Miljø- og planlovgivning. Behovet for en kritisk kulegravning af hele miljø- og planlovgivningen har høj prioritet hos Venstre. Venstre ønsker levende og dynamiske lokalsamfund. Vi ønsker ikke at omdanne vore landområder til hele Hjerl Hede-parker og museumslandskaber. Der skal være plads til nye arbejdspladser og nye familier. Al stagnation er jo i realiteten tilbagegang, og jeg går ud fra, at ingen ønsker udviklingen tilbage til de affolkningsperioder i vor Danmarkshistorie, hvor kun stimænd og landevejsrøvere turde færdes uden for byskiltet ved nattetide.

Den nuværende planlovgivning er alt for restriktiv og præget af kontrol og dobbeltadministration. Det er derfor på tide, at vi forenkler planlovgivningen og dens administration, således at initiativ og virkelyst ikke bliver hæmmet af langsommeligt og uforståeligt planbureaukrati fjernt fra lokalsamfundet.

Der er behov for at kigge f.eks. kystloven, zonetlovene og skilte- og udkørselsreglerne kri-

tisk efter i sømmene. Vi skal f.eks. fjerne de benspænd, som småindustri og servicevirksomheder oplever, når de ønsker at drive virksomhed fra nedlagte landbrugsejendomme. Vi skal i stedet glæde os over, at bl.a. den nye informationsteknologi rummer nye, spændende muligheder for at placere arbejdspladser i landområderne.

Derfor er det både skuffende og rystende at læse miljøminister Svend Aukenes forslag til landsplanredegørelsen, som netop er sat til debat i disse dage. I redegørelsen slår miljøministeren fast, at det er regeringens politik at hindre spredning af byområder og byfunktioner i det åbne land. Det er simpelt hen centralisering af værste skuffe, som vi kender fra f.eks. 1960'erne og 1970'erne. Taler indenrigsministeren, der jo har ansvaret for landsbypolitikken, ikke med miljøministeren?

Det glæder mig dog at erfare, at borgmestre fra det ganske land for nylig valfartede til et høringsmøde om landsplanredegørelsesforslaget, og én for én rejste borgmestrene sig og undsagde netop denne skjulte centralisering. Venstre finder, at regeringen omgående bør trække redegørelsen tilbage.

3. Forbedring af boliger på landet. I generationer har vi alle over skatten betalt til en forbedring af boligmassen primært i København og i de større købstæder. Her i 1996 beløber det sig til knap 4 mia. kr. pr. år. Efter Venstres mening er det en forældet opfattelse at tro, at nedslidte og u hensigtsmæssige boliger kun findes i de større byer. I landsbyer og landdistrikter kan vi finde mange gamle bygninger, som også kunne trænge til en kærlig hånd, og som kunne rumme nye spændende boligformer.

Mange nedlagte mejerier, skoler, forsamlingshuse og butikker kunne ofte med held istandsættes og indrettes til f.eks. ungdomsboliger og/eller ældreboliger. I dag er det meget svært for unge f.eks. lærlinge, landbrugsmedhjælpere og hf-studerende at finde relevante boliger i vore landsbyer. Det samme gælder ældre, som ofte må tage imod et tilbud om en bolig i centerbyen, selv om de måske i virkeligheden ønsker at blive boende i det lokalområde, hvor de har levet og virket fra barnsben.

Vi finder derfor, at der bør øremærkes et betydeligt millionbeløb til forbedring af boligmassen i vore lokalsamfund. Endvidere skal de administrative regler vedrørende tilskud til boligforbedring gøres meget mere smidige og overskuelige.